

Cô Tấm

Mộng Thu

Vừa nghe tiếng gà gáy, cô Tấm cựa mình tỉnh dậy, xếp lại chăn, màn, cuốn gọn mớ tóc sổ tung ra đằng sau gáy, cô Tấm rón rén rời khỏi chỗ nằm, đã rất nhẹ nhàng mà vẫn nghe kêu kéo kẹt, cô Tấm nhíu mày la nhỏ nhỏ "cái chõng khi này, ta đã cố hết sức để khỏi gây tiếng động, mà mi còn hại ta cứ kêu rống lên, bộ muốn la làng để đánh thức tụi nhỏ sao chứ hả", nhưng, thấy hai con, đứa nào đứa nấy vẫn ngủ say, ngáy pho pho ròn rã, cô Tấm cười thầm cho tính cẩn thận của mình, đang tuổi ăn tuổi ngủ có đánh phèng la ngay bên tai cũng chẳng nghe. Nhặt cái chăn ở dưới đất lên, cô Tấm lắc đầu, cái thằng, lúc nào ngủ cũng đạp lung tung rơi hết những cái đắp trên người, con trai, con đứa, đúng là vô tích sự. Ngắm con gái, cô Tấm chỉ muốn véo cái má bầu bĩnh của nó một cái, thấy ghét quá là ghét, được cô tập cho ngay từ nhỏ, cứ nhìn "giang sơn" riêng của cô nhỏ thì biết, mọi thứ sắp xếp thứ tự, gọn gàng, ngăn nắp.

Đẩy cánh cửa bếp, cô bước ra sân, sáng sớm tinh sương, không khí mát rượi khiến con người cũng thấy khỏe khoắn, cô Tấm làm một vài động tác cho giãn gân giãn cốt, một con chim đang đậu trên bờ giậu, thấy cô Tấm, cất cánh bay vụt đi, nhìn những vũng nước đọng trên mặt đất, cô Tấm lẩm bẩm :

- Hôm qua oi quá, nhờ trận mưa lúc nửa đêm, bữa nay mát mẻ hẳn, cũng tốt, mình được rảnh rang khỏi phải tưới cây, nước nhà Trời có khác, mấy luống rau thấy tươi hẳn lên, xem nào, cây cà chua, chà, bốn năm quả, hơi ung ứng màu cam, điều này tuần tới hái được rồi, ầy chết, giàn bầu, hai hoa lặn, mới qua chưa có, nở hồi nào không hay, mau mau, phải lấy phần hoa cái chằm qua hoa đực, gôm chưa, đám cây ớt, năm nay chỉ chít đầy quả, bé tí bé teo mà cay xé lưỡi, thế mới xứng danh là ớt hạt tiêu chứ, có tiếng cục cục từ mé cuối vườn, cô Tấm chúm chím cười nhìn về phía chuồng gà, đến giờ rồi nên chúng xáo xác đòi ăn đây, có tám mái tơ, hai trống, và mười chú gà con vừa mọc lông măng, mới lằm chằm biết chạy, còn té lên té xuống, thấy thương ghê, ồn ào nhất là hai vợ chồng nhà vịt xiêm, cứ quàng quạc cả ngày, no cũng thế mà đói cũng vậy, nhưng được cái tốt là đẻ trứng đều đều ...

Khu vườn nhỏ nhoi này là tất cả gia tài của cô Tấm, ngày ngày gánh hàng ra chợ bán cũng đủ độ nhật cho ba mẹ con qua ngày, cái hôm chồng cô Tấm, anh Toán, bị VC bắt đi học tập thì Thiên, trai mới bốn tuổi và Bích Tiên, gái, hai tuổi, nói là học tập nhưng cũng như tù đầy, ở những nơi rừng sâu, nước độc. Đường đi thăm, khổ cực trăm bề, dãi nắng dầm mưa, nhưng thương chồng, cô Tấm vẫn bắt chập. Tám năm dài đằng đằng, tính trên đầu ngón tay, cô Tấm chỉ gặp chồng có vài lần, mỗi lần như vậy lại đem con đi gửi gắm lung tung vì trần thân chỉ có hai vợ chồng, cả đôi bên đều không cha mẹ, họ hàng, đường sá xa xôi cách trở, con lại còn nhỏ chả thể đem theo, anh Toán lo lắng:

- Thân anh kể như bỏ rồi, khỏi đi thăm anh nữa, vì tương lai các con, em ở nhà săn sóc chúng cho đàng hoàng.

Tội nghiệp, lần nào, gặp nhau, vợ chồng cô Tấm cũng ôm nhau khóc ròng, nhìn chồng hom hem, còm cõi, hai mắt lờ đờ ... còn đâu hình dáng người hùng đẹp trai của cô Tấm ngày nào. Khi mới quen nhau, vì muốn chiếm giữ anh Toán độc quyền, cô Tấm đã phải đánh đông dẹp bắc, dùng đủ mọi cách để loại hết các địch thủ đang bao quanh anh Toán, ái mộ vẻ hào hoa, nét tuấn tú của anh.

Anh Toán hỏi:

- Chứ em có biết tại sao em "chiến thắng" không?

Cô Tấm tỉnh bơ trả lời:

- Tại vì em đẹp hơn, nhưng cô Tấm chung hửng ngạc nhiên vì cái lắc đầu của anh Toán.

Ấu yếm vuốt làn tóc dài mềm mại, óng mượt của cô Tấm, anh Toán mỉm cười:

- Em có công nhận, là có vài cô cũng khá, có phần trội hơn em, đừng giận nhé, sở dĩ anh nói vậy là muốn chứng tỏ cho em thấy tấm tình của anh, dù cho họ có đẹp như tiên, cũng chẳng ăn thua gì, vì anh chỉ yêu em, một mình em mà thôi, không ai có thể thay thế địa vị của em trong lòng anh, giản dị có thể thôi cô Tấm của tôi à.

Cô Tấm hỏi thử:

- Ví dụ, em xấu như ma lem ...

Nhéo đầu mũi cô Tấm, anh Toán trêu:

- Thì có nước anh biến thành Trư Bát Giới cho xứng với em, chịu chưa, báo cho em biết, anh, sẽ đeo, sẽ bám, sẽ theo em đời đời kiếp kiếp đó, sợ chưa?

Cô Tấm thích chí:

- Đeo, bám, theo, mà ăn thua gì, em có cách khác, em cột, em thắt, em siết chặt anh với em bằng loại dây không có đầu mối mở ra cơ, xem anh có trốn, có chạy thoát khỏi tay em không nào, anh Toán của em ời!

Anh Toán ồm ờ, tình tứ, xông tới ôm chặt cô Tấm:

- Ai hơn ai chả quan trọng, anh thực hiện liền lời nói đây này.

Anh Toán hành động bất thành linh, mà, cô Tấm không phản kháng, cô Tấm đứng im, úp mặt trên ngực anh Toán, sung sướng tận hưởng hạnh phúc đang có. Nâng khuôn mặt xinh xinh để đối diện với mình, môi anh Toán lướt nhanh lên đôi mắt, chính đôi mắt này, lần đầu tiên vừa chợt thấy đã cuốn hút đời anh Toán, một chút ướt át, một chút lẳng lơ, một chút sâu muộn, chả rõ nữa, thế mà, chao ôi, anh Toán đã chết mê, chết mệt, bên "hồ" mắt chan chứa tình của cô Tấm. Anh Toán si ngây ngất, ánh mắt say đắm của anh làm cô Tấm bên lên then thùng, cô Tấm ngúng nguẩy:

- Anh ...

Nụ hôn của anh Toán đã chặn ngang ... quỵên lẫn đầu đây thoang thoang mùi hương thơm hoa nhài, làm cô Tấm liên tưởng tới bát thạch trắng lành lạnh vào lúc mùa hè nóng bỏng, ăn vào tới đâu, mát lòng tới đó ...

- Mẹ ời, gà đi hết rồi sao mẹ vẫn còn rắc thóc vậy mẹ?

Bích Tiên đã ra từ hồi nào, đang đứng cạnh mẹ.

Nghe con hỏi, cô Tấm bưng tỉnh.

- Mẹ có luộc sẵn hai củ khoai lang mật để trên bàn cho hai anh em ăn sáng, anh con dậy chưa.

- Dạ, con đây mẹ, Thêm đang từ trong nhà đi ra, mẹ chưa ra chợ hả mẹ, để con gánh hàng cho mẹ, chủ nhật được nghỉ không phải đi học mẹ à.

Bích Tiên cũng lạnh chanh:

- Em cũng theo phụ mẹ và anh.

Thấy con ngoan ngoãn biết nghĩ tới mẹ, cô Tấm xoa đầu con trai, nựng má con gái, nở nụ cười hài lòng:

- Hai con của mẹ giỏi lắm, thôi ở nhà nghỉ ngơi ôn bài vở đi nhé, hôm nay có ít rau thôi, bán hết, mẹ về liền.

- Mẹ à, bác Hai đi học cùng ngày với bố vừa mới về, sao bố ... Bích Tiên giặt giặt tay áo mẹ phụng phịu, chị em con Đào, con Huệ lên mặt, lên mũi với con, chúng nó cứ chế nhạo, lêu lêu cái đồ không cha như nhà không nóc đồ mẹ.

Cô Tấm nhìn con xót xa, Thêm mắng át em:

- Bích Tiên, em lại nói bậy bạ làm mẹ buồn bây giờ, tại mẹ nó dở, mẹ nó ngu như bò, làm biếng để mấy đứa ăn mặc bẩn thỉu dơ dáy, nhà cửa để bừa bãi và đâu có quần áo mới mặc hoài như anh em mình, nên ganh ghét ... biết đâu bố mình cũng sắp ...

Nghe anh dỗ ngọt, ngây thơ Bích Tiên tưởng thật:

- Thật hả anh, à, lần sau, lần sau chúng biết tay em .

Nghe lời nói trẻ thơ, cô Tấm quay đi giấu đôi giòng lệ, cô nhủ thầm, các con ời, mẹ cũng như các con, các con ngóng một thì mẹ đây khao khát gấp trăm, gấp nghìn lần, gặp lại người cha thân yêu của các con và người chồng mến thương của mẹ, lâu thật là lâu, không biết là đã bao nhiêu, giây, phút, giờ, từng, ngày, tháng, năm, mẹ thiếu ... tất cả ... vật chất ... tinh thần ... và nhất là ... tình ... gởi chẵn ...

Tất cả niềm hy vọng, cô Tấm đều hướng về nơi Phật pháp, ngày, đêm, cô Tấm, lần tràng hạt, tụng kinh, nam mô đại từ đại bi cứu khổ cứu nạn linh cảm Quan Thế Âm Bồ Tát, xin người nhủ lòng thương giúp cho gia đình chúng con được đoàn tụ, cô Tấm đời xưa khổ đau vì mẹ ghê đã được hậu vận sung sướng, lấy hoàng tử, con là cô Tấm đời nay, tiền vận hạnh thông may mắn, trung vận khổ sở, cuối vận chỉ xin cho lời cầu xin được toại nguyện như ý.

Là một người rất can đảm, cô Tấm đã tự chọn cho mình một con đường, thay chồng nuôi con khôn lớn cho tới khi trưởng thành, mọi việc khác đành phó mặc, xuôi theo định mệnh an bài, giờ đây cô

Tấm tự cho mình như một góa phụ ... chỉ trừ khi nào anh Toán thoát khỏi bàn tay tội nó ...
Đang trả lại tiền cho khách mua rau, cô Tấm bỗng thấy bác Cả hốt hơ hốt hải chạy tới kêu réo om sòm :

- Tấm, Tấm ơi ... anh Toán ... anh Toán ...

Tưởng chồng bị gì, mặt cô Tấm đổi sắc:

- Anh Toán cháu ... bị làm sao rồi bác ...

Bác Cả vuốt vuốt ngực cho đỡ mệt, thở hồn hển:

- Anh ấy ... đang chờ ... kia.

Như không tin ở lỗi tai mình, cô Tấm đứng ngẩn ngơ không nhúc nhích, bàng hoàng, sững sốt, cô Tấm lắp bắp:

- Bác ... bác nói ...

Bác Cả sốt ruột giậm chân găt to:

- Còn đứng đó làm gì nữa ... có lệ lên ... về mà đón chồng ...

Nhìn tuyết trắng lác đác lất phất rơi, lấy tay khép vạt áo cho khỏi lạnh, cô Tấm lẩm bẩm :

- Mới cuối tháng mười một, coi bộ mùa đông năm nay đến hơi sớm, thấm thoát gia đình mình đến định cư ở xứ Canada này cũng đã hai năm, hai năm tự do, an lành, hạnh phúc.

- Nói chuyện với ai vậy Tấm, anh Toán ra tới đứng bên cạnh vợ hỏi.

Cô Tấm chỉ tay lên trên không nói với chồng:

- Anh nhìn đi, đẹp không?

Anh Toán gật gù:

- Tuyệt, tuyệt vời ... nhưng anh chỉ thích có mỗi mảnh tuyết đọng trên môi em thôi ...

Nghe giọng gian gian của chồng, cô Tấm hiểu liền, nguýt yêu:

- Chỉ vớ vẩn, nhìn đi, hai đứa con về tới rồi kia kìa.